

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.906 van 2 juni 2016
in de zaak A. 212.910/VII-39.150.**

In zake : Bart POLLEY
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bram Vandromme
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Kapucijnenstraat 14
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steve Ronse en Meindert Gees
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Beneluxpark 27B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomende partij :
 Patrick NOTEBAERT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stijn Vandamme
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kasteellaan 141
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 juni 2014, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 24 april 2014 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 8 augustus 2013, houdende het verlenen van een milieuvergunning aan Patrick Notebaert voor het verder exploiteren en uitbreiden van een varkensfokkerij, gelegen aan de Kleine

Dasdreef 2 te Poperinge, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 22 september 2014. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 mei 2016.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Goele Brouckaert, die loco advocaat Bram Vandromme verschijnt voor verzoeker, en advocaat Leandra Decuyper, die loco advocaat Steve Ronse verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomende partij baat aan de Kleine Dasdreef 2 te Poperinge een varkensfokkerij uit. Zij beschikt daarvoor over een milieuvergunning, geldig tot 8 maart 2027.

3.2. Op 15 februari 2013 dient zij, met het oog op de uitbreiding van haar inrichting met een mestverwerkingsinstallatie, een aanvraag tot wijziging van haar milieuvergunning in.

3.3. De deputatie van de provincie West-Vlaanderen verleent de gevraagde vergunning. Er worden een aantal bijzondere exploitatievoorwaarden opgelegd.

3.4. Meerdere omwonenden, onder wie verzoeker, stellen tegen deze beslissing een bestuurlijk beroep in.

3.5. Na de nodige adviezen te hebben ingewonnen, verklaart de bevoegde Vlaamse minister op 24 april 2014 deze voormelde beroepen gedeeltelijk gegrond. Zij wijzigt de in eerste aanleg genomen beslissing door de bijzondere exploitatievoorwaarden aan te passen en aan te vullen, en verleent de gevraagde milieuvergunning.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van verzoeker en de tussenkommende partij

4. Verzoeker zet uiteen dat hij op 180 meter van de geplande exploitatie woont. Hij vreest een ernstig visueel nadeel, lawaaihinder, mobiliteitsimpact, geurhinder en bodemverontreiniging. Daarnaast meent hij dat de exploitatie een negatieve financiële impact zal hebben op de waarde van zijn onroerend goed.

5. De tussenkommende partij werpt als exceptie het ontbreken van het belang van verzoeker op. Zij betwist vooreerst de beweerde afstand van 180 meter, nu volgens haar “moet (...) worden gekeken naar de afstand tussen de woning en (...) de voorgenomen mestverwerkingsinstallatie”.

Voorts wijst zij erop dat verzoekers woning is gelegen in agrarisch gebied, dat woningen in dergelijke gebieden bijkomstig zijn, dat in ieder geval de bewoners van dergelijke gebieden een hogere tolerantiedrempel aan de dag dienen te leggen en dat het verzoeker toekomt te bewijzen dat de te verwachten hinder de algemeen gangbare hinder in dergelijk gebied zal overstijgen. Meer concreet stelt de tussenkommende partij dat de visuele hinder niet voortvloeit uit de thans bestreden vergunning, maar wel uit de stedenbouwkundige vergunning, dat er onderzoek werd gedaan naar de mobiliteitsimpact van de aangevraagde inrichting, en dat verzoeker nalaat aan te geven waaruit zijn hinder precies zal bestaan, nu hij aan een gewestweg woont en dienvolgens wordt verondersteld een zekere verkeersintensiteit te gedogen. Zij vervolgt dat verzoeker de vaststellingen uit het bestreden besluit omtrent de geurhinder niet weerlegt, dat van bodemverontreiniging nooit sprake kan zijn en dat het onduidelijk is in welke mate een negatieve financiële impact kan worden verwacht.

Zij besluit dat het verzoeker ontbreekt aan concreet onderbouwde argumenten om aannemelijk te maken dat de hinder voor een bewoner van het agrarisch gebied de grens van het toelaatbare overschrijdt.

6. In haar laatste memorie tracht de tussenkomende partij aan te tonen dat “de wandelafstand tussen de inrichting van tussenkomende partij en verzoekende partij maar liefst 750 meter is”. Volgens haar is de woning van verzoeker “in ieder geval zonevreemd ten opzichte van de zone-eigen activiteiten waarop de bestreden beslissing betrekking heeft”. Zij besluit dat “tevergeefs zou worden gewezen op de afstand in vogelvlucht, nu de ligging van de woning van verzoekende partij wordt gecompenseerd door het feit dat de hinderlijke activiteiten op verdere afstand zijn gesitueerd ten opzichte van de verzoekende partij”.

Beoordeling

7. De bestreden milieuvergunning betreft de uitbreiding van een hinderlijke inrichting klasse I. Dit is het type van inrichting dat door de decreetgever als meest hinderlijk wordt beschouwd. Het lijdt dus geen twijfel dat de exploitatie van de vergunde inrichting merkbare gevolgen kan hebben in verzoekers woonomgeving. De tussenkomende partij overtuigt niet wanneer zij stelt dat, ter beoordeling van de impact van de hinder, wel de wandelafstand en niet de afstand in vogelvlucht bepalend zou zijn.

De loutere omstandigheid dat in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied agrarische activiteiten in principe toegelaten zijn door het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Ook al zijn dergelijke gebieden planologisch bestemd voor onder meer landbouwinrichtingen, dan nog moet verzoeker, om van een voldoende belang te getuigen, niet aantonen dat er abnormale hinder zal zijn.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste middel

Standpunten van de partijen

8. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 260, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, artikel 4, lid 2, en bijlage II, 3, a), bij de richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (hierna: richtlijn 2011/92), het voorzorgsbeginsel zoals opgenomen in de artikelen 1.2.1, § 2, 4.3.2 en 4.3.3 van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid (hierna: milieubeleidsdecreet), de artikelen 5, § 5, en 35, 1^obis, van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het beginsel “patere legem quam ipse fecisti”, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel komt er, kort samengevat, op neer dat de in het bestreden besluit uitgevoerde “screening” manifest onvoldoende is en zich beperkt tot loutere stijlformules.

9. De verwerende partij repliceert dat er geen sprake is van een gebrekkige screening, nu verzoeker de in het bestreden besluit opgenomen paragraaf over de milieueffectrapportscreening (hierna: MER-screening) foutief interpreteert. Deze paragraaf betreft volgens haar slechts de conclusie van het door haar gevoerde onderzoek. In concreto is de screening gebeurd in de “voorafgaande

overwegingen”, en heeft zij in het bijzonder uitgewezen dat geen hinder wordt verwacht ten gevolge van het scheidingsproces, dat er geen kans bestaat op bodemverontreiniging, dat de geuremissie licht zal verbeteren, en dat geen abnormale geluidshinder wordt verwacht en evenmin enige schadelijke effecten aan het watersysteem worden gevreesd. Verzoeker toont volgens haar niet aan dat dit onderzoek foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

Anders dan verzoeker betoogt, is volgens de verwerende partij het bestreden besluit niet louter gebaseerd op de omzendbrief van 22 juli 2011 waarvan gewag wordt gemaakt in de bestreden beslissing. Het voorwerp van de aanvraag werd volgens haar rechtstreeks getoetst aan de richtlijn 2011/92. Daarenboven stelt zich volgens de verwerende partij de vraag welk nadeel verzoeker heeft geleden ten gevolge van de beweerde miskennen van de richtsnoeren zoals opgenomen in de omzendbrief. De screening is immers uitgevoerd op grond van de gegevens die bij het aanvraagdossier werden gevoegd en deze konden door verzoeker worden ingezien tijdens het openbaar onderzoek. Om dezelfde reden acht de verwerende partij ook een schending van artikel 4.3.3, § 2, van het milieubeleidsdecreet niet voorhanden. Bovendien vond deze bepaling volgens haar geen toepassing op het voorliggende dossier, gelet op de overgangsbepaling opgenomen in artikel 6, 2°, van het decreet van 23 maart 2012 waarbij onder meer het milieubeleidsdecreet werd gewijzigd (hierna: decreet van 23 maart 2012).

De verwerende partij besluit dat de bestreden beslissing wel degelijk in overeenstemming is met de richtlijn 2011/92, aangezien het dossier op mogelijke milieueffecten werd gescreend, en zulks voorafgaand aan de uiteindelijke vergunningsbeslissing. Op gemotiveerde en zorgvuldige wijze werd volgens haar tot het besluit gekomen dat er geen milieueffectenrapport (hierna: MER) moet worden opgemaakt.

10. De tussenkomende partij werpt als exceptie het gebrek aan belang bij het middel op. Zij verwijst naar de exceptie die zij ten aanzien van het

beroep heeft opgeworpen. Daarnaast leidt zij uit het middel af dat volgens verzoeker een deugdelijke screening had moeten worden uitgevoerd omdat de exploitatie valt onder de categorie “intensieve veeteelt”. Het gaat volgens haar evenwel om een bestaande inrichting die reeds jarenlang geëxploiteerd wordt zonder enige klacht vanwege de omwonenden, verzoeker inbegrepen. Nu enkel de mestverwerkingsinstallatie voor bijkomende hinder zou kunnen zorgen, is de inrichting op zich niet screeningsplichtig in het kader van de MER-reglementering. Verzoeker zet volgens haar overigens niet concreet uiteen welk specifiek aspect niet afdoende is onderzocht naar aanleiding van de MER-screening, zodat de ingeroepen schending neerkomt op een formeel gebrek en de vraag rijst welk belang verzoeker daarbij heeft.

Ten gronde benadrukt de tussenkomende partij dat in het bestreden besluit tal van overwegingen zijn gemaakt over de potentiële hinder veroorzaakt door de bestaande varkensfokkerij en de uitbreiding ervan met een mestverwerkingsinstallatie. Het is uit die gehele inhoud van het bestreden besluit dat moet worden afgeleid of er al dan niet hinder kan optreden in het licht van de criteria voor MER-screening. Het is de tussenkomende partij voorts “onduidelijk wat verzoekende partij wenst te bekomen met het inroepen van de onwettigheid van de omzendbrief” van 22 juli 2011, aangezien naar haar mening “de screeningsplicht voortvloeit uit de communautaire wetgeving terzake en bovendien, de omzendbrief niet werd aangevochten”.

11. In haar laatste memorie voegt de verwerende partij toe dat de screening zoals opgevat onder omzendbrief 2011/1 niet de screening beoogt van eventueel aanzienlijke milieueffecten, maar een voorafgaande stap betreft die er in bestaat na te gaan of er dergelijke milieueffecten te verwachten zijn. Volgens haar werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden “met ‘de kenmerken van het project’, ‘de plaats van het project’ en ‘de kenmerken van de potentiële effecten’”. Aangaande de passus in het bestreden besluit waarin wordt verwezen naar “de voorgaande overwegingen” merkt de verwerende partij op dat niet valt in te zien “op welke wijze de beoordeling van ‘milieueffecten op mens en

milieu' een andere kwalificatie (zou) kunnen krijgen naargelang zij (wordt) uitgevoerd in het kader van de 'klassieke milieuhygiënische toets' dan wel in het kader van een screening”.

12. De tussenkomende partij voegt in haar laatste memorie toe dat het een te enge interpretatie is om aan te nemen dat het oordeel bij de screening niet kan blijken uit de verschillende aspecten in de bestreden beslissing. Zij stelt dat net in de “voorgaande overwegingen (...) alle concrete elementen van het project, de plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van de effecten werden beoordeeld”, en dat niet zonder meer kan worden aanvaard “dat de beoordeling van de screening een eigen beoordeling behoeft”. Daarnaast wijst de tussenkomende partij nog op het feit dat de Raad van State slechts een marginale toetsing kan uitoefenen van de potentiële effecten van het project.

Beoordeling

13. De exceptie betreffende het belang bij het middel is, in de mate waarin zij verwijst naar de exceptie wegens gebrek aan belang bij het beroep, om dezelfde reden als hoger aangegeven niet gegrond.

Uit de omzendbrief van 22 juli 2011 blijkt dat een screening in wezen inhoudt dat voor het concrete project nagegaan wordt of het, in het licht van zijn concrete kenmerken, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële milieueffecten, aanzienlijke milieueffecten kan hebben, en gebeurlijk voor gevolg heeft dat de vergunningsaanvrager een MER moet opmaken. Verzoeker heeft er dus een belang bij dat de vergunningsbeslissing dienaangaand een adequate motivering bevat. Het is daarbij niet zozeer aan verzoeker om thans in zijn annulatieberoep aan te geven welk specifiek aspect niet afdoende is onderzocht, doch wel in eerste instantie aan het bestuur om zijn oordeel betreffende de screening afdoende te motiveren. Dit is, anders dan de tussenkomende partij meent, geen kwestie van louter formele aard doch veeleer

een rechtspunt dat van groot belang is voor de materiële beoordeling van de in het geding zijnde milieuvergunningsaanvraag.

Dat verzoeker zich in het verleden niet zou hebben verzet tegen de inrichting van de tussenkomende partij, heeft niet tot gevolg dat hij zijn recht zou hebben verbeurd om in rechte op te komen tegen de thans in het geding zijnde milieuvergunning. Het kan verzoeker dan ook niet ten kwade worden geduid in het kader van onderhavig annulatieberoep een middel aan te voeren betreffende de screening van de veeteeltinrichting van de tussenkomende partij. Gelet op de principiële ondeelbaarheid van de in het geding zijnde milieuvergunning geldt dit zelfs al zou verzoeker zich in wezen vooral verzetten tegen de thans toegevoegde mestverwerkingsinstallatie.

Verzoeker heeft wel degelijk belang bij het middel. De exceptie wordt verworpen.

14. Het staat te dezen niet ter betwisting dat “de aanvraag betrekking heeft op een activiteit, die voorkomt op de lijst van bijlage II bij de Richtlijn 2011/92/EU betreffende de milieueffectenbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (...), meer bepaald in de categorie ‘intensieve veeteeltbedrijven’”.

In het bestreden besluit wordt tevens terecht overwogen dat “de aanvraag valt onder het toepassingsgebied van de omzendbrief LNE 2011/1-milieueffectbeoordeling en vergunningverlening voor bepaalde projecten ten gevolge van het arrest van het Hof van Justitie van 24 maart 2011 (C-435/09, Europese Commissie tegen België) van 22 juli 2011”.

Deze omzendbrief houdt, luidens punt A. “Aanleiding en opzet”, op uitwerking te hebben zodra de wijzigingen in de Vlaamse regelgeving, die zullen worden doorgevoerd ten gevolge van het arrest van het Europees Hof van Justitie van 24 maart 2011, in werking treden. De bedoelde wijziging is

totstandgekomen middels het decreet van 23 maart 2012. Bij artikel 5 van dit decreet wordt in het milieubeleidsdecreet een artikel 4.3.2, § 2bis, ingevoegd, luidens hetwelk de Vlaamse regering, “aan de hand van de criteria die worden omschreven in de bij dit decreet gevoegde bijlage II, de andere dan in paragrafen 1 en 2 vermelde categorieën van projecten aan(wijst) waarvoor overeenkomstig dit hoofdstuk een project-MER of een project-m.e.r.-screeningsnota moet worden opgesteld”. Deze bepaling, in beginsel in werking getreden op 29 april 2013, vindt evenwel geen toepassing op de voorliggende milieuvergunningsaanvraag, nu overeenkomstig de overgangsbepaling, opgenomen in artikel 13, § 1, van het decreet van 23 maart 2012, een milieuvergunningsaanvraag die aan de bevoegde overheid werd verzonden voor de datum van inwerkingtreding moet worden behandeld “overeenkomstig de procedure die van toepassing was op dat ogenblik”. De milieuvergunningsaanvraag valt dan ook binnen het toepassingsgebied van de omzendbrief van 22 juli 2011.

Deze omzendbrief stelt onder punt C.2. Richtsnoeren onder meer het volgende:

“Als een project onder het toepassingsgebied valt, moet de vergunningverlenende overheid ervoor zorgen dat voorafgaandelijk aan de beslissing over de vergunningsaanvraag een screening wordt uitgevoerd. De vergunningverlenende overheid moet in de motivering van haar beslissing over de vergunningsaanvraag een duidelijk identificeerbare passage opnemen waaruit op afdoende wijze blijkt dat het project gescreend is. Dit dient te gebeuren voor zowel nieuwe als voor hangende vergunningsaanvragen.

(...)

Een screening als vermeld in deze omzendbrief houdt in dat voor het concrete project nagegaan wordt of het, in het licht van zijn concrete kenmerken, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële milieueffecten, aanzienlijke milieueffecten kan hebben (de zogenaamde beoordeling geval per geval). Als uit de screening voor het concrete project blijkt dat er aanzienlijke milieueffecten kunnen zijn, moet de vergunningsaanvrager een milieueffectrapport opmaken.

(...)

Daarbij moet rekening worden gehouden met de criteria van bijlage II bij het DABM, onder andere:

- de kenmerken van de projecten, waarbij in het bijzonder de omvang van het project, de cumulatie met andere projecten, het gebruik van natuurlijke

hulpbronnen, de productie van afvalstoffen, de verontreiniging en hinder, alsook het risico van ongevallen in overweging moeten worden genomen;

- de plaats van de projecten, waarbij rekening wordt gehouden met de mate van kwetsbaarheid van het milieu in de geografische gebieden waarop de projecten een invloed kunnen hebben, door in het bijzonder het bestaande grondgebruik en het opnamevermogen van het natuurlijke milieu in overweging te nemen;

- de kenmerken van het potentiële effect, in het bijzonder met betrekking tot het bereik van het effect (geografische gebied en de grootte van de getroffen bevolking).

(...)

De vergunningverlenende overheid moet ten slotte in de motivering van haar beslissing over de vergunningsaanvraag een duidelijk identificeerbare passage opnemen waaruit op afdoende wijze blijkt dat het project gescreend is door middel van een toetsing aan de relevante criteria van bijlage II bij het DABM, en waaruit blijkt waarom die screening in voorkomend geval heeft geleid tot de conclusie dat voor het project geen milieueffectrapport moest worden opgemaakt.

De vergunningverlenende overheid kan de vergunning voor projecten die onder het toepassingsgebied van deze omzendbrief vallen niet verlenen voor ze over voldoende informatie beschikt die een toetsing van het project aan alle relevante screeningscriteria mogelijk maakt én als uit de screening blijkt dat het project geen aanzienlijke milieueffecten kan hebben”.

In het bestreden besluit wordt dienaangaand overwogen “dat de aanvraag werd getoetst aan de selectiecriteria zoals opgenomen in bijlage III bij voormelde MER-richtlijn (overgenomen in bijlage II bij het DABM); dat werd vastgesteld dat in het licht van de concrete kenmerken van het project, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële effecten er geen aanzienlijke milieueffecten verwacht moeten worden, zoals blijkt uit voorgaande overwegingen; dat bijgevolg voor onderhavige aanvraag geen milieueffectenrapport moet worden opgemaakt”.

Deze overweging gaat voorbij aan de eigenheid van de voorafgaande screening, die inhoudt dat in een eerste beoordeling wordt nagegaan of het project aanzienlijke milieueffecten kan hebben.

De samenlezing met de in de memorie van antwoord nader gespecificeerde “voorgaande overwegingen” verandert hieraan niets, nu deze kaderen binnen het onderzoek dat de bevoegde overheid overeenkomstig het

milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten dient te voeren om na te gaan of de aan de vergunningsplicht onderworpen activiteiten, die in principe verboden zijn, kunnen plaatsvinden in omstandigheden die vanuit het oogpunt van de bescherming van de mens en het leefmilieu aanvaardbaar of toelaatbaar zijn. De voorafgaande screening om te beoordelen of het project al dan niet aanzienlijke milieueffecten kan hebben, kadert binnen de Vlaamse MER-regelgeving die het gevolg is van de omzetting van richtlijn 2011/92, en gebiedt bijgevolg een eigen beoordeling en uitdrukkelijke motivering.

De verwerende partij toont niet aan dat daar in dit geval anders moet worden over geoordeeld.

De opmerking in de laatste memorie van de tussenkomende partij dat de Raad van State ter zake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid heeft doet niet ter zake, aangezien de motivering inzake de screening in de bestreden beslissing niet afdoende is.

Het eerste middel is in die mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 24 april 2014 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie West-Vlaanderen van 8 augustus 2013, houdende het verlenen van een milieuvergunning aan Patrick Notebaert voor het verder exploiteren en uitbreiden van een varkensfokkerij, gelegen aan de Kleine Dasdreef 2 te Poperinge, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, verschuldigd aan verzoeker.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys